

anstaltninger i den Retning, skulde bekendtgjøre hvilke Arbeidshuse der vare af den Betskaffenhed, at de i denne Henseende kunde benyttes som Straffeanstalter. Jeg skal dog imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at foruden de Hensyn, som formentlig maaetages af Justitsministeriet, forinden det udsteder en saadan Bekendtgjørelse, er der endnu en Foranstaltning, som efter min Formening nødvendigviis maa træffes. Det er nemlig bekjendt, at det ingenlunde er overalt i Landet, at Arbeidshuse ere indrettede netop for den Communes Befolkning, paa hvilken ellers i Almindelighed Udgifterne til Retspleien og Strafs Afsoning repareres; forsaavidt det derfor nogle Steder er Tilfældet, at de communale Arbeidshuse ere fælles for flere Amt, eller at der i visse Byer er Arbeidshuse, der ere særlige for den enkelte By, er det jo aabenbart, at førend disse Arbeidshuse kunne benyttes til deri at hendømme Løsgængerer eller Betlere fra et enkelt Amt, eller en anden By, maa der træffes en Overenskomst med den særlige Commune eller de Communer, der eie Arbeidshusene, om, hvorledes der skal forholde sig med Hensyn til Godtgjørelsen for Benyttelsen af Arbeidshusene, naar deri hendømmes Personer til Afsoning af de ommeldte Straffe. Med Hensyn til denne Paragraph vil jeg fremdeles tillade mig at gjøre en Henstilling til den meget ærede Justitsminister. Jeg tør uden tvivl gaae ud fra den Forudsætning, at ligesom § 1 og § 3 forudsætte, at hvor der er egentlige Tvangsarbeidshuse, skal det staae i Domstolenes Magt at dømme enten til Fængsel paa Bånd og Brød eller til Tvangsarbeide, altsaa at disse to Straffe ere alternative; saaledes har det ogsaa været Meningen med § 4; at det skulde staae Domstolene aabent at vælge mellem disse forskjellige Straffearter. Naar dette imidlertid er Meningen, saa forekommer det mig, at Paragraphen ikke er ganske correct affattet. Det hedder nemlig, at Justitsministeren kan bestemme, at de — nemlig Fattig- og Arbeidshusene — „med Hensyn til Afsoning af de i § 1 og 3 nævnte Straffe skulde anses som Tvangsarbeidshuse“, men det maa bemærkes, at Arbeidet i disse Tvangsarbeidshuse

jo ikke er en Afsoning af en anden Straf, men en selvstændig Straf, der alternativt bestemmes ved Siden af en anden Straf, og kan idømmes af Domstolene. Den idømte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød skal ikke efter den Paagjældendes Ønske eller Øvrighedens Bestemmelse afsones ved hiint Arbeide, men det er Domstolene, der skulde kunne idømme Bånd og Brød eller Tvangsarbeide i disse Fattighuse. Forsaavidt den meget ærede Justitsminister maatte være enig med mig i denne Henseende, tør jeg ogsaa haabe, at han maaskee i sin Tid vil være mig behjælpelig til at faae foretaget en naturligviis ganske ringe Redaktionsforandring i denne Paragraph.

Jeg maatte derefter maaskee vende mig til nogle af de Bemærkninger, der idag ere fremførte i Anledning af Lovudkastet. Den ærede Taler, der først havde Ordet (H. M. Petersen) syntes i det Hele at være fyldbestgjort ved den første Deel af Loven, hvortil han navnlig henførte de 2 første Paragrapher, hvorimod han fandt, at Straffen for Betleri, som den er foreslaaet i § 3, er for stor, ligesom han ogsaa havde nogle andre Betænkeligheder ved denne saavel som da og ved den anden Paragraph. Han brugte det Udtryk angaaende Straffen, som den her er foreslaaet for Betleri, at den „skal“ være mildere end den er efter den nugjældende Lov. Jeg kan i den Henseende forsikre om, at det ganske vist forholder sig saaledes, at den er nedsat, og at den er nedsat ganske overordentligt. Maximum af Straffen er efter det foreliggende Lovudkast 15 Dage Bånd og Brød, og det er det Samme; der efter den nugjældende Lovgivning er Maximum for første Gang begaaet Betleri, men Straffen kan efter den nu bestaaende Lovgivning stige i det Uendelige. Der var for ikke ret lang Tid siden et Tilfælde i Kjøbenhavn, hvor en Person blev idømt 32 Mars Forbedringshussarbeide for Løsgængereri. Denne Mand nærmede sig stærkt til de 60 Mar, jeg veed ikke, om han mulig var fyldt 60 Mar. Det er begribeligt, at han ikke kommer til at være 32 Mar i Forbedringshuset; det kunde han vel ikke engang, fordi han neppe vilde leve saa længe. Han bliver altsaa benaadet om meget kort Tid og giver sig naturligviis til at gaae